

Izmed nevernih Tomažev izbere dva tovariša in jih odvede s seboj. Pokaže jima vsa medišča, kar jih je imel pod domačo streho, ostala družba je pa radovedno čakala odločitve na cesti. Pridružil se je v tem času radovednežem tudi Kovačev Ivan. Kmalu se vrne Tonček s preglednikoma. Tonček se smeje glasno, a preglednika še glasneje. Ko stopijo med tovariše, potrdijo število medišč — sedem, potem pa še pošepneta pregledovalca vsak nekaj drugim na uho. Šepet se je širil od ušesa do ušesa. Ko je zvedel skrivnostno vsebino tudi Kovačev Ivan, je pritrdil glasno: „Res, res! Sedem medišč ima Tonček. Toda čigava so pa jabolka, kdo jih pozna?“

Pregledovalca odgovorita soglasno: „S Kovačevega vrta! Saj jih poznamo. Same magdalenke — tiste težke, debele!“ In s pregledovalcema vred se je grohotala vsa družba.

„Ali me je kdo videl?“ vpraša Tonček osramočen. „Jabolka smo videli. Morda jih ne poznamo?“ je bil odgovor, kratek in trd.

In jesensko solnce se je zopet smehljalo Tončku: „He, he, Tonček! Ali si videl? He, he!“

Nevihta.

<i>Blisk v polnočni šviga grozi,</i> <i>noč gori v plamenih vsa —</i> <i>Bog se v veličanstvu vozi,</i> <i>meče strele iz neba . . .</i>	<i>V grozi groma, v žaru bliska</i> <i>Bog svoj zakon govori.</i> <i>Bilka — grešnik — plah se stiska,</i> <i>a nedolžnik sladko spi . . .</i>
--	--

Fran Žgur.

Odhod.

<i>Zbogom, draga rodna vas!</i> <i>Morda zopet let deset,</i> <i>če ne več, pogoltne čas,</i> <i>ko bom tebe videl spet!</i> <i>Tudi se zgodi lahko,</i> <i>da zdaj zadnjič gledam te</i> <i>in da kmalu mi telo</i> <i>smrt tam v dalji v grob zaspe!</i>	<i>Še na Šumbreg šel bi rad,</i> <i>ki tako skrivnostno v svet</i> <i>kaže svoj razpadli grad</i> <i>iz temotnih davnih let!</i> <i>Gor z višave šumbreške</i> <i>v znane dole bi strmел</i> <i>ter ta pota in stezé</i> <i>v mislih še enkrat obšel!</i>
--	---

Toda prišel mi je čas,
čas določen za odhod!
Zbogom torej, rodna vas,
zbogom, ti moj borni rod!

Fr. Rojec.